

endnu har et Overskud paa sit Budget, der er meget større end det Beløb, hvorom her er Tale, 'og man vil vel indrømme, at det vilde være en besynderlig Veie at gaae, af Kongerigets Kasse at betale de Midler, som burde benyttes til at erstatte de Naturalydelse, der ere komne fra Kongerigets Underaatter, for at disse Midler igjennem Kassen for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender kunde vende tilbage ved, Gud veed hvilken anden Afgjørelse end den, der kommer herfra, og uddelles til dem, som man antager for de Vedkommende. Skulde det ikke være denne Forsamling, som har at afgjøre, hvilke de Vedkommende ere, og hvad hver Enkeltens Krav er? Skulde det kunne være tvivlsomt, naar der staaer i Indskrænkningens § 2, som vil blive tvivlsomt fra Ende til anden, naar dette er tvivlsomt: „Tilveiebringelsen af de Heste, Levnetsmidler, Foder, Quarteer og lignende Naturalforbrødenheder, som Kongeriget paa samme Maade forpligtes til at skaffe tilveie“? Man maa oveni købet lægge Mærke til, hvad jeg allerede tidligere har anført, at Adskillelsen mellem, hvad der var fælles og særligt, netop var, at de directe Ydelse vare særlige, og at kun de indirecte Ydelse, paa et Par mindre enkelte Punkter nær, vare fælles; men det Samme var ogsaa Tilfældet i modsat Retning, idet vi ogsaa som særlige havde ganske enkelte indirecte Ydelse, f. Ex. Stempelafgiften. Dette være nu imidlertid, som det vil, saa ligger det klart for, at det kun kan være en ganske kort Tid, inden denne Sag maa foreligge til Afgjørelse her, idet Finansministeren — jeg mener Kongerigets Finansminister — her i dette Thing maa modtage en Bekræftelse paa, at det erkjender det for godt og vel handlet af ham, at han har gjort et saadant Forstud. Det kan ikke være længe, før Indenrigsministeren maa komme her med denne Sag, thi igjennem ham maa den gaae, efter som alle de Embedsmænd, der skulle skaffe Oplysninger om den, staae under ham. De staae vel til Nød under Kongerigets Finansminister, men aldeles ikke paa nogen umiddelbar Maade under Finansministeren for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender, thi her er to Finansministre i Landet, den ene

for et virkeligt Kongerige, som er til, og den anden for Kongerigets og Slesvigs Fællesanliggender, som desværre ikke ere til. Her er slet ikke Spørgsmaal om Andet end om den simple Oplysning af Loven, som den foreligger, i det allerhøieste Dødblik, i den ellevte Time. Det staaer nu til Ministeren at gjøre det simple Skridt at sige: Jeg skal nærmere foreslaae, hvor stor en Sum jeg foreløbig maa have bevilget, og at retfærdiggjøre dette Forslag. Naar den ærede Minister henviser til sit Ansvar, skal jeg bemærke, at jeg endnu ikke har oplevet, at en Minister, før en Finanslov er affuttet, har henviist til sit Ansvar, ikke for at faae brugte Summer absolut endelig bevilgede, men for at gjøre Rede derfor og vedfjende sig dem i Formen, og allermindst har jeg endnu seet nogen Minister afflaae den formelle Anerkjendelse i et Dødblik, hvor der var en saa god Anledning til at erhverve den.

Madsen: Jeg takker den ærede Finansminister for den Omfarg, han har havt for Bydernes billige Krav, idet han har sørget for, at en betydelig Sum er udbetalt som Forstud paa Krigsstadestatsningen; men jeg maa bemærke, at et Forstud er ingen Godtgjørelse eller Erstatning, og det Forslag, hvorom der er Tale, angaaer en Erstatning. Jeg maa derfor høilig beklage, at den ærede Indenrigsminister ikke har været istand til at forelægge Rigsdagen i den Tid, den har været samlet, en Opgjørelse af, hvor stor Krigsstadestatsningen for Sjællands Vedkommende vil blive. Det er en rum Tid siden, at Freb slutningen er foregaaet, og det forekommer mig, at de vedkommende Autoriteter, naar de havde arbeidet tilstrækkelig, allerede nu maatte have kunnet tilendebringe en saadan foreløbig Opgjørelse, hvorved Rigsdagen kunde have faaet en Oversigt over, hvor stor en Sum der skulde udredes i Krigsstadestatsning og for de til Tjenden leverede Naturalforbrødenheder. Jeg kan ikke see rettere, end at disse Naturalydelse til Tjenden ere slete gennem vedkommende communale Autoriteter, Amtsraadene og Sogneforstanderskaberne, og at Opgjørelsen af, hvad der er leveret, maa komme fra de samme Autoriteter, men som Følge deraf kan jeg heller